

Con thuyền tôi nhìn thấy bé con chúng tôi cập bến một hòn đảo nhỏ ở Nam Đảo vào lúc chiều tối. Tôi còn nhớ, khi tôi bước lên bờ, 2 đứa con tôi run rẩy, hai chân chập choạng, đôi mắt mở to, có lẽ do năm ngày trên biển dài trên chiếc ghe chèo chèo không được nghỉ ngơi. Nhưng chân chúng nó vững, các vết sọc, vết hằn con vào hai bàn chân tôi rất buồn. Tuy nhiên, lúc đó tình hình tôi bay bổng, trái tim tôi ca khúc khải hoàn, reo mừng vì sau một cuộc hành trình đầy gian nguy tôi đã tìm thấy một nơi mà tôi hằng mong đợi.

Sau những tháng ngày trôi qua, chúng tôi được chuyển qua các đảo Sedanau, Kuku, rồi về trung tâm Tiểu đảo Galang. Tại đây, cuộc sống được tổ chức rất tốt. Chúng tôi được Cao ủy Tiểu đảo nuôi ăn, ở, và đi học các lớp Anh ngữ để chuẩn bị ngày đi định cư. Tâm lý con người được dần thay đổi. Sau những đêm ngủ ngon, tôi bắt đầu như nhà. Mỗi buổi sáng khi thức dậy, nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ, tôi lại thả thính như quê nhà, nhưng khi đó không cảm thấy nỗi mệt mỏi. Rồi cảm giác như nhà cũng qua đi, tôi bắt đầu lo lắng cho tương lai một mùa xuân khác đã đến.

Galang là một hòn đảo nhỏ, hoang vu con Nam Đảo được Cao ủy Tiểu đảo xây dựng thành Trung tâm chuyển tiếp cho người VN chuyển trú. Khi được nhận định cư thì người VN phải chờ ba tháng. Khi tôi lên làm việc tại Binh Viện Galang I thì nhân viên người Việt không được hưởng thù lao mà phải tháng cho được lãnh các nhu yếu phẩm như kem đánh răng, khăn rửa mặt, xà bông, bột giặt v.v.... Phải chờ tuy không hiểu nhưng cũng phải chờ đợi cho cuộc sống khó khăn trên đảo. Bác sĩ Giám Đốc Binh Viện, Ông Ivan Jusuff, là một người bạn thân nên tôi xin với nhân viên người Việt một số tiền. Một ngày, khi tôi đang làm việc thì được BS Evan mời vào văn phòng nói chuyện. Ông Evan cho tôi biết: "Bà Soeur, trưởng phòng Xã Hội của Cao ủy Tiểu đảo ông tìm một người phụ nữ VN để làm "Hội Trưởng hội Phụ Nữ" ở Galang, và ông muốn được tôi". Thử là khó nghĩ, vì trong khoảng thời gian ngắn người Việt ở đây, không ai có nhu cầu thời gian rảnh rỗi. Nhưng vì cần ăn, giặt đủ, đi học Anh Văn học như đã chỉ mặt mũi thì giờ trong ngày. Ngoài ra, còn thêm nhu cầu việc không tên khác như xách nước, lãnh đồ ăn, nghe thông cáo, nhận thư ... Tuy nhiên, nếu tôi chấp nhận thì không tiền vì người ngoại quốc đã làm quá nhiều cho dân tiểu đảo, không lý, là người tiểu đảo nên tôi chấp nhận làm việc cho công đồng tiểu đảo.

Tôi được đưa vào Galang II để tiếp xúc với Soeur Marie của Cao ủy Tiểu đảo vào buổi sáng hôm sau. Soeur Marie cho tôi biết một số người của các phái trên đảo cần được cải thiện. Bà đã nhận được báo cáo về một số phái tám năm, tám ba đánh bại số sự thay đổi trong Barrack thay vì đi học Anh ngữ. Một số khác, sau giờ giờ nghiêm còn bị nhân viên an ninh bắt gặp trong các bụi cây, bị bắt và bắt trai. Một vài phái trước đã có những liên hệ tình cảm bất chính với các nhân viên Nam Đảo trên đảo để kiếm tiền. Sau cùng bà cũng nói rõ, bà muốn tôi

đáng lên tá chác các láp đáy làm bánh, đan, may đá các phá ná hác đác chút nghá trác khi đi đánh cá. Soeur Marie còn thúc đác tôi phái bát tay làm viác ngay và nhán mánh là: Cháng trình phái phù háp vái hoàn cánh eo háp cáa ngân quá tá ná.

Tôi trá vá, nhá ban đái đián thông báo trên loa phóng thanh vá viác muán tìm các chá em có tay nghá vá "làm bánh, thêu may, đan" đá đáy các láp ná công gia chánh. Có lá không nghe nói tái thù lao, nên qua 1 tuán mà cháng nghe ai trá lái. Trong khi đó Soeur Marie cá đôn đác thúc đác mái ngày. Sau cùng, tôi phái tá thăm dò và tìm tái tán Barrack đá ná các chá em bá thái gian cáng tác vái hái đá "trác mua vui, sau làm nghĩa". Tôi thành láp đác mát staff khoáng 8 ngá i cho đáy đá các bá môn làm bánh, đan, và may. Buái hác đáu tiên là láp đáy làm bánh "lá tai heo", nhiên liáu chá có bát, mè, đáng, và đáu chiên. Buái khai tráng có 20 hác viên ghi tên, nháng có đián văn khai mác cáa Soeur Marie cùng vái sá hián đián cáa BS Evan và vài nhân viên cáa Cao Uy Tá Nán. Theo sá tháa thuán, khi láp hác bá mác, giáo viên có thá chia bánh cho các hác viên, và láy vá nhà tháng thác.

Thám thoát đã tái ngày rám tháng Cháp, Tát nhát đã gán ká, các chá em trong Hái Phá Ná, ai cũng bái ngủi vì trong hoàn cánh khó khăn này, làm sao có thá "đón ông bà", rái làm sao đá "đón máng Năm Mái". Tuy nhiên, trong lúc khó khăn, cũng náy sanh ra nhiáu ý kián ká điáu. Mát chá đáng há, ká lãnh đá ăn sáp tái, mái ngá i gáp đáu xanh và đáng, náu chung mát nái chá đá ăn đêm liên hoan. Mát chá khác đáng há, ká lãnh đá ăn tái, mái ngá i hán vào 1 háp đá ăn, đem bán, mua 1 bao nhang chia cho mái ngá i 3 nén đá tháp cúng ông bà đêm giao tháa. Tián còn lái, mua ít đáu pháng đá nhâm nhi đêm văn nghá. Mát chá khác có ý kián, tuán lá trác đá ăn đêm liên hoan, cho láp làm bánh thác táp "bánh tráng nhán" vì rá, đá làm, lái đác nhiáu. Sau khi làm, bánh sá đác gom lái, đá dành cho đêm liên hoan. Có chá xung phong trang trí không tán kém cho hái tráng báng nháng bông hoa đái mác đáy 2 ven đáng Galang. Tôi vô cùng thán phác nháng phá ná VN đám đang và thao vát này. Chúng tôi đáng ý, đêm liên hoan sá là ngày 28 Tát, lúc 6 giá chiáu, đáa điám là mát láp hác tôi mán đác. Sá ngá i tham đá khoáng 25 ngá i gám gia đình các chá em trong ban cháp hành cáa hái phá ná.

Gán ngày Tát, tôi cán phái hoàn tát mát viác trác khi bác sang năm mái. Danh sách các cô thiáu ná trá đác soeur Marie nêu tên, tôi đã gáp đác hát, duy chá có 1 cô tên Nhá Tâm khoáng 23 tuái ván cá tình né tránh nên tôi cháa gáp đác. Nhiáu khi tôi nhán mái cô tái Barrack cáa tôi, nháng cô nhán lái, rái lái không tái. Nhiáu khi tôi lái Barrack cáa cô thì cô lái váng mát. Nhiáu ngá i nói nhá vái tôi ráng, khi tháy tôi tái đáu Barrack thì cô theo cuái barrack lánh ra ngoài đá tránh mát tôi. Tôi rát cán nói chuyán vái cô này, vì theo Soeur Marie, đêm nào cô cũng gái đáa con khoáng 6 tháng cho ngá i bán cùng phòng đá đi chái vái các nhân viên Nam Dáng cho tái sáng. Soeur Marie còn nhán mánh: Qua Tát, náu hái Phá Ná VN không giái quyát đác thì Cao Uy sá làm viác tháng vái ban an ninh cáa chính quyán Nam Dáng trên đáo.

Thôi giờ chúng còn xa nhau, tôi suy nghĩ nát óc mới ra một cách. Tôi nhớ một chỗ bên, sáng sớm tôi đi chỗ cô Nhị Tâm ở căn a Barrack, khi cô về thì tôi mới cô tôi tham dự buổi liên hoan của chúng tôi, rồi ráng tìm cách cảm chân cô cho đến khi tôi đi. Buổi sáng hôm ấy, tôi cũng phải dậy sớm. Chỗ tôi khá xa với chỗ của cô, tôi thêm đường xá Galang toàn là đường đất mấp mô, dốc lên dốc xuống nên khi tôi đi rồi thì mệt mỏi tại. Cô đường quay lưng với phía tôi nên khi tôi đi gần thì cô sáng suốt, rồi bắt chợt bắt gặp một khóc. Đây là lần đầu tiên tôi gặp cô, quả là một người đẹp tuyệt vời như tin đồn, mặc dù không trang điểm và có nhiều nét mặt mới. Thấy mọi người trong Barrack chú ý, tôi nhớ chỗ bên bên đường đưa con cho cô, rồi rồi cô ra ngoài nói chuyện. Cô bảo tôi: "Chị ơi, em xin lỗi chị vì em đã nhiều lần thất hứa với chị. Em không dám đi gặp chị vì em quá xấu hổ như em thú thực với chị, nếu em không làm vậy thì con gái em sẽ phải chết." Rồi cô thẹn thẹn kể cho tôi: "Về chúng em đi vượt biên từ căn a Đại Ngãi, Gò Công. Khi về a đường chuyển từ ghe xuống "cá lóc" thì bị công an phát hiện, em nghe súng bên tay tung. Lúc đó chèo tàu với cả tay đèn và máy dầu bên. Em hoảng sợ kêu tên chúng em lung tung như không nghe anh ấy trả lời. Hôm sau, khi trời sáng thì em mới biết là chúng em không có mặt trên tàu. Đến bây giờ em cũng không biết tình trạng chúng em sáng, chết ra sao. Khi lên tới đảo, con em mới có 4 tháng, nó bị tiêu chảy liên miên, tôi thêm em tự nhiên bị cơn sốt nên không có sữa cho con bú. Em chỉ có một mình trên đảo, tôi không có thân nhân ngoài quê tôi nên không có tiền để mua sữa bò cho cháu. Nhìn con mới ngày mới tuổi, em không cam tâm. Chúng ta em chịu như c, hay chết đi còn hơn là nhìn thấy con em chết". Nhìn cô gái trẻ nõn nà một chỗ a chan, tôi cũng mới lòng. Tôi hứa với cô sẽ cố gắng xin Soeur Marie cấp phát sữa cho cháu bé. Phận cô, cũng cần hứa với tôi phải chờ đợi ngay tức khắc hành động không đợi này. Cô Nhị Tâm vô cùng mừng rỡ, nắm chặt lấy tay tôi và quý trọng với tôi rằng: "Nếu chị "cười" hoàn sinh" đường cho mẹ con em thì em cũng xin thôi sẽ không tiếp tục làm chuyển xấu hổ này nữa." Trông khi già rồi, tôi ân cần mới cô ra chung vui với chúng tôi vào chiều nay, 28 Tết và dịp tết sáng mai, ngày 29 Tết sẽ vào Galang II để gặp Soeur Marie, trình bày hoàn cảnh của cô.

Buổi "Mừng Xuân" buổi tối của Hội Phụ Nữ chúng tôi được buổi nhau gặp kín trong vòng nhà, nhưng không hiểu sao khi chúng tôi đi lập hội thì đã có nhiều người chờ sẵn ngoài cửa. Một bác lớn tuổi bảo tôi: "Chúng tôi là khách không mời mà đi, không muốn làm phiền mấy cô, nhưng để năm này cô đến, nhớ nhà quá, mong mấy cô cho đến ngoài nghe mấy bài ca xuân để nhớ quê hương". Thấy người đem bánh, người đem kẹo, để hết ra bàn chung vui. Buổi liên hoan dự tính cho 25 người bây giờ trên nên trên 50, 60 người. Chúng tôi hỏi hỏi họ phải vì đông người, khó kiểm soát, có thể xảy ra điều đáng tiếc. Tuy nhiên, cuộc vui diễn ra trong buổi không khí hết sức thân mật và đầm ấm. Để mọi người, chúng tôi mới một cái cao niên lên chúc Tết mọi người, Sau đó, là phần văn nghệ. Có rất nhiều ca sĩ nghiệp dư tình nguyện lên sân khấu. Hết bài hát về "Xuân" là mấy bài nhạc "tình cảm". Tôi còn nhớ một anh thanh niên lên hát bài "thuyền Viên X" rồi truy cập cảm. Khán giả im phăng phắc. Tôi câu: "... quay lại xóm làng, Đàng Giang là đất tràn ..." thì tôi nghe nhiều tiếng sột sột, trong đám khán giả và chính tôi cũng cảm thấy cay cay một.

Tới 9 giờ khuya thì chúng tôi phải chờ đợi buổi liên hoan để đến dịp lập hội. Mọi người chia

Mùa Xuân Trên Đồi Galang

Tác Giả: Doan Pháng

Thứ Tư, 28 Tháng 1 Năm 2009 01:24

tay ra vå. Lúc đó, tôi loáng thoáng thấy cô Nhá Tâm bước xuống con đường cuối đám đông. Có lẽ, cô muốn chờ đợi cho tôi thấy cô đã bắt đầu thay đổi từ hôm nay.

Tôi rời Galang để đi đến nơi khác sau 13 tháng, lâu lắm rồi sau lần gặp biệt bao giờ nữa tôi khó quên. Những ngày tạm biệt Galang, tôi đã được chứng kiến những hoàn cảnh đau thương của cuộc đời, những phẫn nộ của kẻ trộm cắp, và những tình cảm chân thành của những người cùng cảnh ngộ. Trong cuộc đời đến nay, tôi luôn luôn sâu sắc ghi nhớ Cao Ủy Tôn Nán và chính quyền Nam Dương đã mở rộng vòng tay nhân đạo để cứu mang chúng tôi trong giai đoạn khó khăn nhất của cuộc đời. Hôm nay đây, tôi xin gửi tới Galang, hòn đảo nhỏ bé, thân thiện, những tình cảm biệt lập chân thành nhất từ trái tim tôi.